

(ד' ט' א) ביה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו, מסטרא דאילנא דטוב ורע, דאיהי ארעא רבנא, שפחא בישא, כגוונא דחד מארבע אבות נזיקין דאיהו הבור, וכגוונא דבור דיוסף, דאוקמוהו עליה הברה, והבור ריק וכו' (בראשית לו כד), הברה נקבא בישא, בור דבורא, ובור כגין דאיהו מתמן, אוקמוהו עליה אין בור ירא חטא, פתר דלית ביה יראת יי'.

מאן דאיהו דחיל מגו אורייתא דאיהי תפארת, דמניה נפקת, כגון דא איהי שקולה לגביה, וכגין דא אין כל יראה שוה, דהא יראת יי' היא מלכות דיליה, כלילא מפל פקודי אורייתא, כגין דאיהי יראה דנפקת מגו תורה דאיהו עמודא דאמצעייתא, דאיהו יהו"ה, דכגניה אוקמוהו מארי מתניתין, גדולה תורה שמביאה לאדם לידי מעשה, דאי פר נש לא ידע אורייתא, ואגרא דפקודייתא דילה, ועונשין דילה למאן דעבר על פקודייתא, ומאן הוא דברא אורייתא, ומאן הוא דיהיב לה לישראל, איך דחיל ליה ונטיר פקודי, וכגין דא אמר דוד לשלמה בנו (ד"ה א כח ט) ידע את אלהי אביך ועבדהו.

דאי פר נש לא אשתמודע ההוא דיהיב ליה אורייתא, ומני ליה לנטרא לה, איך דחיל מניה ועבד פקודי, וכגין דא אוקמוהו רבנן, ולא עם הארץ חסיד, ואין בור ירא חטא.

כגין דאורייתא דאיהי תרי"א מתרין ורגין אתיהיבת, מחסד וגבורה, דמתמן תרין פקודין אהבת חסד ודחילו דגבורה דאיהי יראה, דבהון אשתלמו תרי"ג פקודייתא, וכגין דכל אורייתא ופקודייתא מתרין סטרין אתיהיבת, אוקמוהו רבנן ולא עם הארץ חסיד, ואין בור ירא חטא.

ואי תימא דא חסד גבורה דמתמן מלכות איהי אהבה ויראה, איך אוקמוהו רבנן גדולה תורה שמביאה לאדם לידי מעשה, דמהכא משמע דכל הקודם יראתו להכמתו חכמתו מתקיימת, אלא כלל קשוט, תפארת אתקרי אדם, כגוונא דיליה הוה אדם ה"א דלתתא, דאוקמוהו עליה דהוה ראשון למחשבה ואחרון למעשה, וכגין דא אוקמוהו רבנן, ישראל עלה במחשבה לבראות, דאתמר עליהו אדם אתם, אוף הכי תפארת דאיהו יהו"ה, איהו ראשון למחשבה דאיהי חכמה עלאה, ואחרון למעשה דאיהו י' מן אדנ"י, חכמה תתאה, יראת יי', מלכות דיליה.

וכגין דא אתמר ביה (ויקרא יב ד) אשה פי תזריע, אתתא אית לה לאקדמא בכל פקודייתא, דאתמר ביה אשה יראת יי' היא תתהלל (משלי לא ל), וכגין דא מצא אשה בקדמייתא, מצא טוב (שם יח כב), דאתמר ביה (תהלים קמה ט) טוב יהו"ה לכל.

ואי אקדים לה בעלותא, כמה דאוקמוהו (תהלים נא יז) אדנ"י שפתי תפתח, מייד (משלי ח לה) ויפק רעון מיהו"ה, וכגין דא פונה דאיהי מחשבה, צריך לאקדמא למצוה, וכגין דא שויאו רבנן פון מחשבתא דעלותא בברכה קדמאה, דהכי אוקמוהו אם לא פון בברכה ראשונה חוזר לראש, וכגין דא צריך לאקדמא יראה מסטרא דשכינתא, בין באורייתא, בין בפקודייתא, אבל מסטרא דקודשא בריה הוא, צריך לאקדמא אורייתא ליראה בכל פקודייתא, דיראה דאורייתא אית, דאתקרי נוקבא תורה שפעל פה, דכגניה אתמר תמן אז ירננו עצי תיער (דה"א טז לג).

ענה מלאך מן השמים ואמר הן הן מעשה מרפכה, מהאי א"ו תליין ע"ב שמהן דהיינו חסה, דביה צריד לאתקנא פרסנא למאריה, בכנפי מצוה, וישב עליו באמת, עשור אמת מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, מזריד הט"ל לאנהרא לגפי ה"א.

דאיהו פליל תלת ברבאן קדמאין דצלותא, ותלת בתראין, ודא עשר ספירות פלי מה, דאינון לקבליהו תריין שמהן יהו"ה אדנ", ותמנא אתוון, דאינון עשרה עשרה הכה בשקל הקדש (במדבר ז פד), ודא כ' מן פתה, עשרה מן (ד 1 97 ע"ב) שכינתא תתאה אדנ", מתתא לעילא מן אנ"י עד אי"ן, עשרה מעילא לתתא מעמודא דאמצעייתא דאיהו יהו"ה, ובגין דא כ' פליל לון.

ובגין דפורקנא מ'דלג על ה'הרים (שיר ב ח), דא מ"ה, ולית הרים אלא אבהן, דאינון מרפכתיא, אוף הכי מ'קפיץ על ה'גבעות אנון אמהן, אהי"ה אדנ", בההוא זמנא א"ו ישיר משה וכו' (שמות טו א), וכלא אתקשר ואתפליל בח"י עלמין, הדא הוא דכתיב (משלי יו) ברכות לראש צדיק.

ואית פבוד נברא פגוונא דכבוד נאצל, מסטרא דכבוד נברא אמרין ישראל לגבי אדון על פלא אם פעבדים, ומסטרא דכבוד נאצל אתמר בהון אם פבנים, איהו עלת על פלא לית אל"ה עליה, ולא תחותיה, ולא לארבע סטרין דעלמא, איהו ממלא כל עלמין.

ואיהו אסחר לכל סטרין, דלא מתפשטין תיר מגבול דשוי לכל חה, ומדה דשוי לכל חה, ובלהו ברשו דיליה ברשות היחיד.

אדנ"י מרפכה ליהו"ה, ובה אתעטר, ואוף הכי יהו"ה אתעטר פאהי"ה למברי עלמא, אבל שם יהו"ה איהו מרפכה למאריה לכתר עלאה, ובגין דא (ש"א ב ב) אין קדוש פיהו"ה, עלת על פלא טמיר וגניו בכתה, ומניה אתפשט נהוריה על יהו"ה, דאיהו י' חכמה, ה' בינה, ו' פליל שית ספירן, ה' מלכות, והאי איהו אתפשטותיה מעילא לתתא, ואוף הכי אתפשט נהוריה על י' מן אדנ"י מתתא לעילא, עד אין סוף, דאתרמיז באדנ"י אי"ן, ובגין דא י' י' מן יאהדונה"י עשרה עשרה הכה, דא כ' מן פתה, ומארי דכלא לית פיה ציור דאות ונקודה, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ יח-כה) ואל מי תדמיוני ואשונה, ואל מי תדמיון אל, ומה דמות תערכו לו.

איהו צייר בתרין אתוון תריין עלמין, באת י' צייר עלמא דאתי, ובאת ה' עלמא דין, הדא הוא דכתיב (שם כו ד) פי בן"ה יהו"ה צור עולמים.

ומקורין דכל שמהן אינון יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, יהו"ה, כל יו"ד איהי אחזי יהו"ה, כל א' אחזי אהי"ה לעילא, אדנ"י לתתא, הכא שם יהו"ה איהו פכנוייה חה, פגין דמניה אשתבח פנוייה, אבל מסטרא דעשר ספירן דבריאה, לאו שם יהו"ה וכנוייה חה, הדא הוא דכתיב (שם מג ז) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וכו', הרי ספירות אתקריאו בשם יהו"ה, ובשם אדנ"י, ואנון דאדנ"י אתבריא.

ובגין דא אית שמהן דמין לחותמא דמלכא, דבהון אשתמודע דיוקנא דמלכא ומטרוניתא ציורא ממש, ואית שמהן דאינון פגוונא דרשימו דציורא דחותמא בשעוה, והכי דחילין מההוא

רשימו פאילו תוה מלכא ממש, אבל אדון על פלא לית ליה מפל אלין ציורין כלל, תדא הוא דכתיב (שם מ יח) ואל מי תדמיון אל וכו'.

ומסטרך דציורין דשערה, חמא יחזקאל כל אלין מראות דחמא, ובגין דא אתמר בהון (יחזקאל א כו) ודמות פמראה אדם, ולא מראה אדם ממש, פמראה חשמ"ל ולא חשמ"ל, פמראה איש בית ליה סביב, הוא מראה דמות פבוד יי', ולא פבוד יי' ממש, אלא מראה ציור דיליה.

פתח ואמר, יחזקאל נביאה, קום משנתך לגלגה חכא מראות דאתגליין לה, דכלהו לגנבך פארח סתים ובאתגליא, פאתגליא ציורין, אבל בסתימו דעיינין דיוקנא דמלכא ומטרוניתא, כל שפן וכל שפן ההוא דלית ליה דיוקנא, דבגנייה אתמר האי קרא למאן דצייר ביה דיוקנא, (דברים כז טו) ארור האיש אשר יעשה פסל וכו', ושם בפסטה, בסתרו של עולם, ואפילו מפל מה דבר נש יביל לאסתכלא בעינא, ואפילו מפל דיוקנין דאחזי לנביאי.

צורת דיוקנא דכלילא מפמה נהורין, חד וממעל לרקיע אשר על ראשם א פמראה אבן ספיר דמות פסא (יחזקאל א כו), דא אבן ספיר דמות פסא, ואיהו לעילא פגוונא דא ותחת רגליו פמעשה לבנת